

Ιστορία γραμμένη
με αίμα...

Ann Cleeves

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΑΛΙΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Ένα μυθιστόρημα με την ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ

Κεφάλαιο 1

Η Βέρα Στάνχοουπ κατέβηκε από το πανάρχαιο Λαντ Ρόβερ του Έκτορα και ένωσε την αναπόφευκτη ενόχληση στα γόνατα. Το Λαντ Ρόβερ του Έκτορα... Ο πατέρας της είχε πεθάνει πριν από χρόνια κι όμως εκείνη ακόμα θεωρούσε το αμάξι δικό του. Στάθηκε για μια στιγμή, να χαζέψει τη θέα προς την κοιλάδα. Άλλο ένα πράγμα που της είχε αφήσει ο πατέρας της: αυτό το σπίτι. Στο διάολο όλα τ' άλλα, σκέφτηκε, ίσως έπρεπε να τον συγχωρήσει και μόνο γι' αυτό. Ήταν Οκτώβρης και είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Μυρωδιά από καμένο ξύλο και πάγο. Τα περισσότερα δέντρα ήταν ήδη γυμνά και οι αγριόκυκνοι είχαν γυρίσει πίσω στη λίμνη.

Η Βέρα είχε σταματήσει στο σουπερμάρκετ έξω από το Κίμερστον γυρίζοντας σπίτι από τη δουλειά, και οι σακούλες με τα ψώνια ήταν στοιβαγμένες στο κάθισμα του συνοδηγού. Έριξε μια ένοχη ματιά τριγύρω για να σιγουρευτεί ότι το πεδίο ήταν ελεύθερο. Οι φανατικοί οικολόγοι γείτονές της απεχθάνονταν τις πλαστικές σακούλες, και μετά από μια ολόκληρη μέρα στο γραφείο δεν είχε καμία διάθεση να ακούσει το μακρόσυρτο κήρυγμα για τη διάσωση του πλανήτη. Δεν υπήρχε όμως κανείς στη διπλανή αυλή. Δυο κότες τοιμπολογούσαν κάτι αγριόχορτα. Κανένας θόρυβος. Αν ο Τζακ δούλευε στον αχυρώνα, θα ακουγόταν σίγουρα δυνατή ροκ μουσική. Ή τίποτα ωρυόμενοι μπλουζιστές. Η Βέρα πήρε τις σακούλες από το Λαντ Ρό-

βερ και τις ακούμπησε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της για να βρει τα κλειδιά της.

Η πόρτα όμως ήταν ήδη ανοιχτή. Τη διαπέρασε ένα ρίγος ανησυχίας, αλλά και ταραχής ταυτόχρονα. Δεν υπήρχε περίπτωση να είχε φύγει για τη δουλειά χωρίς να κλειδώσει. Ποτέ της δεν είχε πιστέψει όλες αυτές τις ρομαντικές αηδίες, ότι στην εξοχή ήσουν ασφαλής και μπορούσες να αφήνεις τις πόρτες ξεκλειδωτες. Εγκληματικότητα υπήρχε και στις αγροτικές κοινότητες. Η Βέρα είχε διαβάσει τις αστυνομικές εκθέσεις και ήξερε ότι τα ποσοστά χρήσης ναρκωτικών στα καλά σχολεία των εύπορων περιοχών του Νορθάμπερλαντ ήταν ίδια με αυτά των σχολείων της πόλης. Απλώς εδώ οι καθηγητές έκαναν καλύτερη δουλειά στο να το αποσιωπούν. Έσπρωξε την πόρτα με τον αγκώνα της, ενώ σκεφτόταν ότι το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν τώρα ήταν μια διάρρηξη. Δεν είχε και πολλά πράγματα που θα μπορούσε να κλέψει κανείς. Οποιοσδήποτε διαρρήκτης που σεβόταν τον εαυτό του θα σνόμπαρε τα φτηνιάρικα ρούχα της, τον αξιολύπητο υπολογιστή της, και τη δεκάχρονη τηλεόρασή της. Δεν της άρεσε όμως καθόλου η ιδέα ότι κάποιος είχε μπει στο σπίτι της. Άσε που θα έπρεπε να καλέσει και τους τύπους από το Εγκληματολογικό και θα της έκαναν το σπίτι άνω-κάτω, γεμάτο με σκόνη για δαχτυλικά αποτυπώματα. Και μετά θα διέδιδαν στο γραφείο ένα σωρό κουτσομπολιά για το αχούρι στο οποίο ζούσε.

Παρά το μεγάλο της εκτόπισμα, η Βέρα μπορούσε να κινείται αθόρυβα. Μια ικανότητα που είχε αποκτήσει στην παιδική της ηλικία. Στάθηκε στο χολ και αφουγκράστηκε. Δεν ακουγόταν καμία κίνηση μέσα στο σπίτι. Εκτός αν ο διαρρήκτης ήταν εξίσου αθόρυβος μ' εκείνη. Ακουγόταν όμως

ένας θόρυβος· τριξίματα από κλαδιά και σπίθες. Φωτιά. Η μυρωδιά του καμένου ξύλου ερχόταν από το δικό της σπίτι, όχι από τα αγροτόσπιτα στην κοιλάδα, όπως είχε νομίσει στην αρχή. Το σίγουρο πάντως ήταν ότι το σπίτι δεν είχε πάρει φωτιά. Δεν υπήρχε καπνός. Ούτε τίποτα απειλητικές φλόγες. Ούτε έντονη θερμότητα στο σημείο όπου στεκόταν.

Άνοιξε την πόρτα του μικρού καθιστικού και είδε τον Τζακ, τον γείτονά της, να κάθεται στην πιο αναπαυτική πολυθρόνα της. Στην πολυθρόνα που καθόταν πάντα ο Έκτορας. Είχε ανάψει τα κούτσουρα που είχε ετοιμάσει η Βέρα στο τζάκι και χάζευε τη φλόγα. Μετά από το σοκ και την εκτόνωση της έντασης που είχε νιώσει μπαίνοντας στο σπίτι, η Βέρα νευρίασε. Βρομοχίτηδες! Το κλειδί τους το είχε δώσει για ώρα ανάγκης, όχι για να τριγυρνάνε στο σπίτι της όποτε τους καπνίσει. Δεν σέβονταν καθόλου την προσωπική ζωή του άλλου.

«Τι στο διάολο νομίζεις ότι κάνεις;»

Ο Τζακ σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε· μόνο τότε είδε η Βέρα ότι έτρεχαν δάκρυα στα μάγουλά του. Άρχισε τα βρισίδια από μέσα της. Τι είχε συμβεί; Κάποια οικογενειακή κρίση; Πέθανε κάποιος συγγενής; Ήταν λάθος της που γνωρίστηκε μ' αυτούς τους ανθρώπους. Λίγο να αφήσεις τους άλλους να μπουν στη ζωή σου κι αμέσως αρχίζουν να έχουν απαιτήσεις. Απεχθανόταν τους ανθρώπους που είχαν απαιτήσεις.

Ύστερα θυμήθηκε πόσες φορές ο Τζακ και η Τζοάνα είχαν φτυαρίσει το χιόνι από τον χωματόδρομο για να μπορέσει η Βέρα να κατέβει τον λόφο και να πάει στη δουλειά. Τις νύχτες που είχε πάει απρόσκλητη στο σπίτι τους για να κλέψει κανά μπουκάλι σπιτικής μπίρας, όταν χρειαζόταν

απεγνωσμένα ένα ποτό. Τα βράδια με καλό φαγητό στην κουζίνα τους, που οι τρεις τους γελούσαν με χαζά αστεία.

Μ' ένα νεύμα, ο Τζακ έδειξε τη φωτιά. «Συγγνώμη», είπε. «Είχε πολύ κρύο. Και δεν ήθελα να περιμένω στο σπίτι, από τη στιγμή που αποφάσισα να σου μιλήσω.»

«Τι τρέχει, Τζακ; Τι έγινε;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Η Τζοάνα. Δεν ξέρω πού είναι.»

Ο Τζακ ήταν από το Λίβερπουλ, ήσυχος άνθρωπος κι ευαίσθητος. Είχε δουλέψει ένα φεγγάρι στα καράβια, είχε ταξιδέψει σ' όλο τον κόσμο και μπορούσε να διηγείται ιστορίες από την ώρα που θ' άρχιζες το απογευματινό τσάι σου μέχρι το ξημέρωμα, που θα σ' έβρισκε τύφλα στο μεθύσι. Αργότερα, κόλλησε με το όνειρο της καλής ζωής, και όταν έπιασε τα σαράντα, αγόρασε το μικρό αγρόκτημα δίπλα στο σπίτι της Βέρα. Ως παιδί της πόλης, η μόνη του εμπειρία από τη ζωή στην ύπαιθρο ήταν η εκδρομή που έκανε μία φορά τον χρόνο στο φεστιβάλ του Γκλάστονμπερι. Κι όμως, παραδόξως, τα είχε καταφέρει μια χαρά. Δούλευε από την αυγή ως το σούρουπο κι ακόμα περισσότερο. Πολλές φορές που η Βέρα επέστρεφε σπίτι σχεδόν μεσάνυχτα, μετά από κάποια δύσκολη υπόθεση, τον άκουγε στον αχυρώνα και πήγαινε μέχρι εκεί για να τον καληνυχτίσει. Κι αυτή η μικρή επαφή με τους γείτονές της την έκανε να πιστεύει ότι οι συνάδελφοί της είχαν άδικο. Φυσικά και είχε φίλους. Φυσικά και είχε ζωή εκτός γραφείου.

«Τι εννοείς;» Η Βέρα προσπάθησε να ακουστεί ψύχραιμη, παρόλο που όταν έβλεπε έναν άνδρα να κλαψουρίζει, της ερχόταν να τον χαστουκίσει.

«Λείπει εδώ και δύο μέρες. Δεν έχει επικοινωνήσει μαζί μου. Νομίζω ότι είναι άρρωστη. Δεν μιλάει γι' αυτό.»

«Τι άρρωστη δηλαδή;» Παύση. «Καρκίνος;» Η μητέρα της Βέρα είχε πεθάνει από καρκίνο όταν εκείνη ήταν παιδί. Ακόμα όμως δυσκολευόταν να προφέρει τη λέξη.

Ο Τζακ κούνησε το κεφάλι του. Τα ολοένα και πιο γκριζα μαλλιά του ήταν πιασμένα σε αλογοουρά. «Νομίζω ότι είναι κάτι νευρολογικό. Κατάθλιψη. Έφυγε τη Δευτέρα, όταν ήμουν στη λαχαναγορά του Μόρπεθ. Πρέπει να πήρε ταξί. Είπε ότι είχε ανάγκη να μείνει λίγο μόνη της.»

«Σου είπε ότι θα έφευγε;»

Ο Τζακ πάλι έγνεψε αρνητικά. «Όχι, άφησε σημείωμα.» Έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του τζιν του και το άφησε στο μικρό τραπεζάκι δίπλα του για να το δει η Βέρα, μετακινώντας μια κούλα με κατακάθια καφέ πέντε ημερών.

Η Βέρα αναγνώρισε τον γραφικό χαρακτήρα. Η Τζοάνα συχνά της άφηνε σημειώματα. Μοβ στίλο και αφιεγάδιαστα πλαγιαστά καλλιγραφικά γράμματα. «Αδειάσαμε τον βόθρο.» «Το δέρμα είναι στον αχυρώνα.» «Θα 'ρθεις για φαγητό απόψε;» Σ' αυτό το σημείωμα έγραφε: «Φεύγω για λίγες μέρες. Θέλω να μείνω λίγο μόνη. Έχει σούπα στην κατσαρόλα. Μην ανησυχείς.» Χωρίς υπογραφή. Ούτε καν τα αρχικά της. Ούτε καν Φιλάκια.

«Για λίγες μέρες», είπε η Βέρα. «Θα γυρίσει. Ή θα τηλεφωνήσει.»

Εκείνος την κοίταξε με κενό βλέμμα. «Τα έχει κόψει όλα.»

«Τι έχει κόψει δηλαδή;» Η Βέρα ήξερε ότι ο Τζακ κάπνιζε μαύρο. Το σπίτι τους μύριζε. Μερικές φορές, μετά από κάμποσες μπίρες στο σπίτι της, ο Τζακ έστριβε έναν

τεράστιο μπάφο, χωρίς να του περνάει από το μυαλό ότι μπορεί να την έφερνε σε δύσκολη θέση. Μια φορά μάλιστα, πρόσφερε και σ' εκείνην. Η Βέρα μπήκε στον πειρασμό, αλλά αρνήθηκε τελικά. Ήξερε ότι ήταν επιρρεπής σε οτιδήποτε εθιστικό· ήταν καλύτερα για εκείνη να περιορίζεται σε νόμιμες καταχρήσεις. Υπέθετε ότι και η Τζοάνα θα κάπνιζε, αλλά δεν θυμόταν να την έχει δει. Η μικρή αμαρτία της Τζοάνα ήταν το κόκκινο κρασί. Το έπινε σ' ένα ακριβό μπλε κρυστάλλινο ποτήρι. «Αυτή είναι η κληρονομιά μου», είχε πει κάποτε, κρατώντας το ποτήρι στο φως. «Το μόνο πράγμα που μου 'χει μείνει από τους δικούς μου.»

«Τα χάπια», είπε ο Τζακ. «Παίρνει λίθιο. Για να την κρατάει σε μια ισορροπία, ας πούμε.»

«Και γι' αυτό ανησυχείς τόσο πολύ;»

«Ανησυχώ καιρό τώρα. Τις τελευταίες βδομάδες φερόταν παράξενα. Δεν μιλούσε καθόλου. Και τώρα εξαφανίστηκε.»

Από την πρώτη στιγμή που γνώρισε το ζευγάρι, η Βέρα είχε καταλάβει ότι ο Τζακ λάτρευε την Τζοάνα. Της έριχνε κλεφτές ματιές και έλαμπε στο πλάι της. Η Τζοάνα ήταν μεγαλόσωμη, με μακριά μαλλιά στο χρώμα του καλαμποκιού. Τα είχε συνήθως πιασμένα σε μια πλεξούδα, που έφτανε σχεδόν μέχρι τη μέση της. Είχε εντυπωσιακά σκούρα φρύδια. Πλατύ στόμα και μεγάλα καστανά μάτια. Όλα της τα χαρακτηριστικά μεγάλα και πληθωρικά — τα χέρια και τα πόδια το ίδιο. Φορούσε ίσια κόκκινα δερμάτινα παπούτσια, σαλοπέτες με πάτσγουορκ και χειροποίητα πουλόβερ με φωτεινά χρώματα. Αν η Βέρα έπρεπε να την περιγράψει με μία λέξη, αυτή θα ήταν «πρόσχαρη». Ποτέ δεν είχε φανταστεί την Τζοάνα ως καταθλιπτική. Μάλλον το αντίθετο

θα έλεγε. Μερικές φορές γελούσε υπερβολικά δυνατά, πάντα έφευγε τελευταία από τα πάρτι, ήταν όλο αγκαλιές και φιλιά με όλους. Χωρίς σεξουαλικά υπονοούμενα, απλώς είχε πολύ έντονη προσωπικότητα. Η Βέρα φανταζόταν την Τζοάνα σε πιο νεαρή ηλικία να ασχολείται με το θέατρο ή κάποια άλλη τέχνη. Ή να φέρει τον τίτλο της λαίδης. Μιλούσε σαν αριστοκράτισσα, με μια φωνή που θύμιζε τους εκφωνητές ειδήσεων του BBC στη δεκαετία του '60. Η Τζοάνα όμως δεν μιλούσε ποτέ για το παρελθόν της.

Η Βέρα πήγε πίσω στις σακούλες που ήταν ακόμα στην πόρτα και έβγαλε δυο μπουκάλια μπίρα. Είχε ένα ανοιχτήρι πάνω στο τραπεζάκι, δίπλα στην κούπα με τον καφέ. Κρίμα τα σχέδια που είχε κάνει για μια βραδιά νοικοκυριού: να αλλάξει τα σεντόνια στο κρεβάτι, να βάλει κανένα πλυντήριο.

«Άντε, λοιπόν», είπε. «Πες μου τα όλα.»

«Ποτέ δεν κατάλαβα τι μου βρήκε.» Η φωνή του ήταν αδύναμη, η προφορά του Λίβερπουλ ακόμα πιο έντονη τώρα.

«Μην προσπαθείς να ψαρέψεις κομπλιμέντα!» τον έκοψε απότομα η Βέρα. «Δεν έχω καιρό για παιχνιδάκια.»

Ο Τζακ την κοίταξε σοκαρισμένος. Μάλλον περίμενε περισσότερη συμπόνια και κατανόηση.

«Πού τη γνώρισες;» Η Βέρα δεν ήταν σίγουρη πόσο σχετικό ήταν αυτό, αλλά την έτρωγε έτσι κι αλλιώς η περιέργεια να μάθει και σκέφτηκε ότι έτσι θα τον έκανε να μιλήσει.

«Στη Μασσαλία», απάντησε. «Σ' ένα καφέ στο λιμάνι. Ήμουν εκεί για δουλειά, μόλις είχα ολοκληρώσει το συμβόλαιο με τη ναυτιλιακή εταιρεία, με λεφτά στην τσέπη.

Εκείνη καθόταν μόνη της κι είχε αδειάσει μισό μπουκάλι κρασί. Έπινε για να σουρώσει, όχι επειδή ήθελε να συνοδεύσει τα θαλασσινά της μ' ένα ποτηράκι. Μ' άκουσε να μιλάω στον σερβιτόρο, κατάλαβε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να συνεννοηθώ και έκανε τον διερμηνέα. Πάντα της άρεσε να κάνει λίγο επίδειξη. Πιάσαμε κουβέντα. Ξέρεις πώς είναι αυτά.»

«Εκείνη τι έκανε στη Μασσαλία;»

«Είχε παρατήσει τον άνδρα της», είπε ο Τζακ. «Έναν πλούσιο μαλάκα.» Άλλαξε τη φωνή του και πήρε ύφος ψωνισμένου ψηλομύτη: «*Είχε λαμπρή καριέρα στο Παρίσι. Επιχειρηματίας. Ή τραπεζίτης. Ή παπάρας. Βρέθηκε στη Μασσαλία προσπαθώντας ν' απομακρυνθεί απ' αυτόν όσο μπορούσε περισσότερο.*»

«Γιατί δεν επέστρεψε στην Αγγλία;» Η Βέρα σκέφτηκε ότι αν έχεις παρατήσει τον άνδρα σου, θα θες να βρίσκεις κοντά σε φίλους. Ή έστω και συγγενείς.

«Δεν υπήρχε τίποτα για την Τζοάνα εκεί. Είναι κάτι σαν το μαύρο πρόβατο της οικογένειάς της. Την απείλησαν ότι θα την έκλειναν σε ίδρυμα αν παρατούσε τον άνδρα της. Ξέρεις, σε κανένα τρελάδικο δηλαδή.» Έκανε μια παύση. «Είχε κάνει απόπειρα αυτοκτονίας. Είχε μια ουλή στον καρπό της. Το παρατήρησα την πρώτη φορά που την είδα, τότε που καθόταν στον ήλιο έξω από το καφέ στη Μασσαλία. Ακόμα την έχει. Την αποκαλεί τραύμα πολέμου.»

«Δεν το είχα προσέξει.»

«Γι' αυτό φοράει συνέχεια όλα αυτά τα βραχιόλια. Τέλος πάντων, έχει περάσει πολύς καιρός από τότε. Τη βοήθησα να το ξεπεράσει. Την πήγα σε γιατρό. Είναι καλά όταν παίρνει τα χάπια της. Είπαν ότι πάσχει από διπο-

λική διαταραχή. Τι να πω, κι εγώ θα τρελαινόμουν αν είχα περάσει αυτά που πέρασε.»

«Έκοψε όμως τα χάρπια;»

«Ναι. Λέει ότι τώρα είναι καλά και δεν τα χρειάζεται.» Ο Τζακ έκανε άλλη μια παύση και σήκωσε το κεφάλι, κοιτάζοντας κατάματα τη Βέρα. «Νομίζω ότι υπάρχει κάποιος άλλος.» Και μετά: «Νομίζω ότι φτιάχνεται με την έξαψη του έρωτα. Γι' αυτό σταμάτησε να παίρνει το λίθιο.»

«Και πού μπορεί να γνώρισε κάποιον άλλον;» Η Βέρα σκέφτηκε ότι η φαντασία του Τζακ οργίαζε. «Εκτός από τον Κρις στην παμπ και τον Άρθουρ τον κτηνίατρο, μήπως συναντά και κανέναν άλλον;»

«Έχει τους δικούς της φίλους», είπε ο Τζακ. «Τα δικά της ενδιαφέροντα. Αυτή ήταν η συμφωνία μας εξ αρχής. Δεν θα καθόριζα εγώ τη ζωή της.» Δίστασε. «Την προηγούμενη βδομάδα μιλούσε στο τηλέφωνο και το 'κλεισε μόλις μπήκα στο δωμάτιο. Δεν μου είπε ποιος ήταν.»

«Και πού πιστεύεις λοιπόν ότι έχει πάει;» Η Βέρα συνειδητοποίησε ότι είχε τελειώσει την μπίρα της. Σκέφτηκε ότι θα προτιμούσε να ξεφορτωθεί τον Τζακ προτού ανοίξει την επόμενη. Τότε θα μπορούσε να την απολαύσει με την ησυχία της.

«Δεν ξέρω», της είπε. «Αν ήξερα, θα πήγαινα να τη βρω.»

«Παρόλο που δεν θες να καθορίζεις τη ζωή της;» Η Βέρα τον κοίταξε προκαλώντας τον να της δώσει μια λογική απάντηση. «Μπορεί απλώς να είχε ανάγκη να φύγει για μερικές μέρες, όπως λέει και στο σημείωμα.» Σκέφτηκε ότι θα της ήταν εύκολο να βρει για πού το είχε σκάσει η

Τζοάνα. Υπήρχε μόνο μία εταιρεία ταξί σε ακτίνα δεκαπέντε χιλιόμετρων από τη φάρμα και όλοι αυτή χρησιμοποιούσαν. Θα μιλούσε με τον Τόμι Γούλερ και σύντομα θα ήξερε πού κρυβόταν η Τζο. Αν ο Τζακ δεν ήταν τόσο αγχωμένος, θα το είχε σκεφτεί από μόνος του.

«Έκοψε τα χάλια της», είπε ξανά ο Τζακ, σκύβοντας μπροστά για να τονίσει τη σοβαρότητα της φράσης του. «Είχε απότομες μεταπτώσεις εδώ και αρκετές μέρες: Τη μια στιγμή πετούσε στα ουράνια, ήταν όλο γέλια και τραγούδια, και την άλλη άρχιζε να φωνάζει έξαλλη. Δεν ήταν ο εαυτός της. Δεν πρόκειται να την αναγκάσω να γυρίσει πίσω αν δεν το θέλει. Πιστεύεις ότι θα μπορούσα να ζήσω μαζί της αν εκείνη δεν με ήθελε; Νομίζεις ότι θα την εξαναγκάζα σε μια ζωή που θα την έκανε δυστυχισμένη; Κοίτα, ξέρω ότι πιστεύεις πως είμαι πολύ φλώρος, αλλά θα έδινα και τη ζωή μου για την Τζοάνα Τόμπιν.» Έκανε μια παύση για να πάρει ανάσα. «Ανησυχώ γι' αυτή, για το τι μπορεί να κάνει στον εαυτό της.»

«Πιστεύεις ότι μπορεί να κάνει κι άλλη απόπειρα;»

«Ναι», είπε. «Αυτό πιστεύω. Αν δεν της πάνε καλά τα πράγματα. Αν δεν καταφέρει αυτό που ονειρεύεται.»

Η Βέρα σηκώθηκε όρθια. Είχε κατεψυγμένα πράγματα στις σακούλες της και σε λίγο θα άρχιζαν να ξεπαγώνουν. «Τι θέλεις λοιπόν να κάνω εγώ;»

Ο Τζακ την κοίταξε λες και ήταν τρελή. «Να τη βρεις, φυσικά. Να βεβαιωθείς ότι είναι καλά.»

«Και μετά;»

«Αυτό μόνο.» Σηκώθηκε κι αυτός και πήγαν προς την πόρτα. Έξω είχε παγωνιά και ο ουρανός ήταν διάσπαρτος με αστέρια. «Απλώς δες αν είναι καλά.»

Η ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουντ δεν είναι άνθρωπος που κάνει εύκολα φίλους. Όμως τους χίπηδες γείτονές της, που της προσφέρουν τακτικά σπιτική μπίρα και παρέα, τους ανέχεται πολύ περισσότερο από κάποιους άλλους. Όταν λοιπόν εξαφανίζεται η νεαρή γειτόνισσά της, η ντετέκτιβ νιώθει ότι έχει χρέος να ανακαλύψει τι συνέβη.

Δεν δυσκολεύεται να την εντοπίσει στο Σπίτι του Συγγραφέα, ένα εξοχικό καταφύγιο όπου επίδοξοι συγγραφείς συγκεντρώνονται για να δουλέψουν στα μυθιστορήματά τους, αλλά τα πράγματα περιπλέκονται όταν ανακαλύπτει εκεί ένα πτώμα και τη γειτόνισσά της μ' ένα μαχαίρι στο χέρι...

Παρόλο που, σύμφωνα με τους κανόνες, την έρευνα θα πρέπει να την αναλάβει κάποιος συνάδελφός της, η υπόθεση είναι πολύ δελεαστική και η Βέρα ποτέ δεν ήταν άνθρωπος που ακολουθούσε κανόνες. Έτσι ξεκινά η καταδίωξη ενός επιδέξιου κι επικίνδυνου δολοφόνου που φαίνεται να εμπνέεται τους φόνους του από τις σελίδες των βιβλίων.

«Η Cleeves αιχμαλωτίζει με μαεστρία το ενδιαφέρον του αναγνώστη και τον προετοιμάζει σταδιακά για την κορύφωση. Η άνεση με την οποία χειρίζεται τη γλώσσα, σε συνδυασμό με την έξυπνη δομή των ιστοριών της, την καθιστούν μία από τους καλύτερους συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων.» –*Daily Express*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-561-2

